

DIUMENGE DE LA SAGRADA FAMÍLIA, 31 desembre 2023

Lectures: Gn 15,1-6; 21,1-3; slm 104; He 11,8-19; Lc 2,22-40

1. Quin signifi tan gran el de Déu amb Abraham! Quina estrella tan immensa! El text del Gènesi és la primera estació d'un Déu que promet a Abraham una terra i una descendència (Gn 15,1-6). Un Déu que convida a Abraham a «sortir de casa» sense saber on anar i que en l'actitud d'abandonar-se troba una fecunditat que no prové de les seves forces o d'allò que ell esperava per a la seva família: Sara concep en el temps menys pensat i menys esperat (Gn 17,16). La carta als Hebreus representa la segona estació d'un Déu que ha complert tot allò que ha promès. Però l'actitud que ha vist el compliment de les promeses és la fe («Gràcies a la fe...» Cf. He 11,8ss). Una fe que pot brillar per la seva absència en les nostres cases, però que es presenta com el regal més gran que un home o una dona poden viure a la seva vida.

2. El model familiar tradicional (la unió entre un home i una dona amb complementarietat sexual i afectiva) es troba en crisi perquè «l'home està en crisi». Quan dic «l'home» dic «l'home occidental». Al prescindir dels grans relats que li han donat els fonaments i el sentit de la seva vida, ha entrat en «una etapa d'alta complexitat». La diversitat de la nostra societat és una realitat que demana un temps per a ser assumida. **Cal anar a poc a poc en moltes coses i actuar urgentment en d'altres.** El model tradicional de família ha entrat en crisi, també, per aquest motiu. Hi ha una novetat important a nivell d'Església i que podeu consultar en la declaració papal «Fiducia Supplicans», del 18 de desembre. Aquest document afirma que el model tradicional de família no ha canviat. A davant, però, d'altres models familiars que es donen en la nostra societat, com els casos de parelles en situació irregular o parelles homosexuals, s'afirma que es poden realitzar benediccions sempre que el capellà ho consideri oportú. Són benediccions «de caràcter privat o informal», diguem-ne, i que es poden impartir perquè aquestes parelles rebin l'amor de Déu i la força que necessiten per a viure. En cap cas, però, aquestes benediccions es poden igualar al sagrament del matrimoni tal i com és concebut per l'Església. Em posen molt trist les reaccions en contra del document perquè, dins dels matisos que ofereix, és un criteri per a acollir persones i realitats que fa molt temps senten un desamparament per part de l'Església.

3. La família és el lloc on viure la promesa. Imaginem a Abraham amb la seva dona, els seus animals, els seus béns. Imaginem de quina manera era acompanyat pels seus familiars i parents propers. Una tribu d'homes i dones viatjant per les terres de l'orient a la recerca «de no se sap què». Abraham va sortir de casa seva per a cercar respondre a «Aquella veu» que sentia en el seu interior i que es deixava sentir amb més força quan «mirava les estrelles». **La família és el lloc on es prepara la fecunditat.** Un temps de sequera és un temps

d'espera, un temps en el que no hi ha cap tipus d'horitzó. Un temps així és un temps de maduració, de vigilància, de resistència. La fecunditat arriba quan és el temps. La Paraula de Déu es compleix i la fe es presenta com l'acte que ha permès transitar entre la sequera i l'abundància. **La família és el lloc on viure la profecia.** Simeó i Ana van «veure el Senyor» gràcies a Josep i Maria, que portaren el Nen al temple per a ser presentat (Cf. Lc 2,22ss). Portadors de somnis, de visions esperançades, de valors alternatius que es viuen en aquesta «església domèstica». La profecia s'engendra en les famílies que viuen la fe, com Abraham, oberts i disposats a abandonar-se en les seves mans. Avui hi ha una **xarxa de famílies cristianes que acullen joves** menors d'edat (MENAS) que han arribat a la nostra terra. És en el si d'aquestes famílies que aprenen a estimar, a curar ferides, a posar els fonaments d'una vida digna.

Donem gràcies a Déu per les famílies, sentim, avui, la necessitat de cuidar-les, d'estimar-les, d'aixecar-les, de convertir-les quan calgui. Sentim la necessitat de trobar aquell lloc que també ens ha estat designat. Pensem en tots aquells que no han pogut tenir una família que els hagi ajudat a créixer. Preguem per les famílies que pateixen més i preguem perquè a l'Església no ens manquin espais d'acollida, de formació i de creixement per a totes elles.